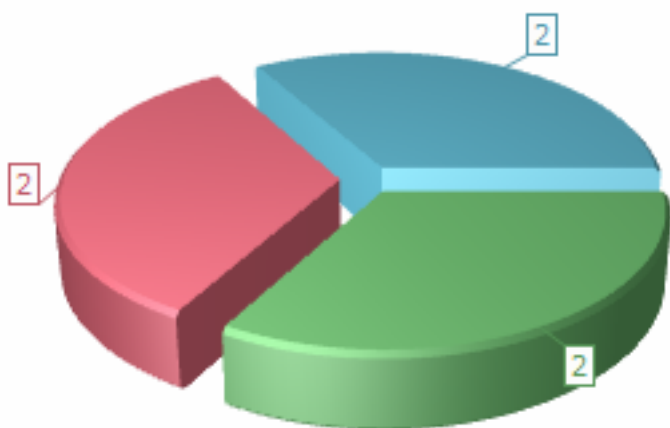
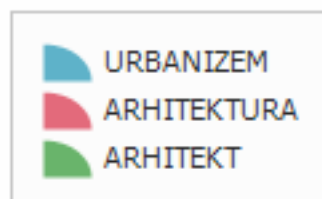

press. clipping

Poročilo medijskih objav

28.05.2026

Objave v poročilu:

28. 05. 2026	Delo	Stran/Termin: 13	SLOVENIJA
Naslov:	Popravljajo rešitve, ki so jih kolegi načrtovali pred 30 leti		
Vsebina:	Proti poplavni ukrepi Vodi je treba dati prostor in jo upočasniti, da ne priteče v mesto z vso hitrostjo		
Avtor:	Borut Tavčar		
Rubrika, Oddaja:	ZNANOST	Žanr: POROČILO	Naklada: 16.187,00
Gesla:	URBANIZEM		

28. 05. 2026	Primorske novice	Stran/Termin: 10	SLOVENIJA
Naslov:	"Osvojen rasizma in predsodkov, človeški duh lahko doseže čudeže"		
Vsebina:	koper "Načrt za Gazo" arhitekta Antoina Raffoula ni le načrt ponovne izgradnje, temveč načrt upanja		
Avtor:	EvaBrajkovič		
Rubrika, Oddaja:	SLOVENIJA IN SVET	Žanr: POROČILO	Naklada: 21.000,00
Gesla:	ARHITEKTURA, ARHITEKT, URBANIZEM		

28. 05. 2026	Večer	Stran/Termin: 3	SLOVENIJA
Naslov:	Pomenljivo je, česa v pogodbi ni		
Vsebina:	Koalicija bo najprej uredila medije, na prvih mestih sta zakona o RTV in o medijih, takoj ob njiju pa ponovna vzpostavitev Muzeja slovenske osamosvojitve. Mladi bodo dobili kulturni bon		
Avtor:	Petra Vidali		
Rubrika, Oddaja:	V ŽARIŠČU	Žanr: POROČILO	Naklada: 17.789,00
Gesla:	ARHITEKTURA, ARHITEKT		

Naslov: Popravljajo rešitve, ki so jih kolegi načrtovali pred 30 leti

Avtor: Borut Tavčar

Rubrika/Oddaja: ZNANOST

Žanr: POROČILO

Površina/Trajanje: 854,20

Naklada: 16.187,00

Gesla: URBANIZEM

Popravljajo rešitve, ki so jih kolegi načrtovali pred 30 leti

Protipoplavni ukrepi Vodi je treba dati prostor in jo upočasniti, da ne priteče v mesto z vso hitrostjo

V Mengšu so poplave leta 2023 povzročile ogromno škodo, ki je bila posledica slabega načrtovanja v preteklosti. Podobno načrtovanje se nadaljuje, tuji in domači strokovnjaki pa so na ogledu območja menili, da to ni pametno. Romain Bellier iz francoskega regionalnega naravnega parka Visoke Jure je opozoril, da zdaj popravljaja napake, ki so jih kolegi v isti družbi naredili pred 30 leti. V nasprotju s Francijo ima okolica Mengša še dovolj prostora za sonaravne rešitve, ki predvidevajo upočasnitev vode pred mestom.

BORUT TAVČAR

Pšato, v katero priteče še odtočni kanal Moste, pred Mengšem v vtočnem objektu razdelijo na Pšato skozi Mengeš in razbremenilni kanal, ki teče mimo mesta, potem pa se oba izlijeta v Kamniško Bistrico. Po poplavih so sicer naredili analizo in predvideli reduciranje pretoka skozi zapornico vtočnega objekta, nadvišanje nasipov, ukrepe na območju Topol. »Z ukrepi je mogoče zagotoviti varnost za več kot stoletno povratno dobo. Kljub temu je bila analizirana tudi umestitev suhega zadrževalnika za dogodke z večjo povratno dobo in za dogodke, ki bi lahko nastali kot posledica podnebni sprememb,« piše v poročilu Temposa.

Te rešitve so bile učinkovite pri manjših, pogostejših poplavih. Hkrati pa so sprožile **urbanizacijo** prostora, ki je bil prej naravno poplavno območje, s čimer so se povečala tveganja. Današnje ekstremne padavine in podnebne spremembe presegajo zmogljivosti sistema, zato zdaj razmišljajo o dodatni infrastrukturi. Strokovnjaki, poleg Belliera še Matt Parr z britanske okoljske agencije in Piet De Becker z belgijskega raziskovalnega inštituta za naravo in gozdove, so opozorili, da je bila doseganja vodnogospodarska logika preozka. Namesto celovitega obravnavanja porečja so rešitve nalagali drugo na drugo. Razbremenilni kanal je prevzel tudi funkcijo odvodnje, kar pomeni, da ne odvaja le visokih voda, temveč izsušuje poplavno ravnico in znižuje podtalnico.

Urška Koce z nacionalnega inštituta za biologijo je opozorila, da je sedanja ureditev edini pogled projektantov, ki načrtujejo protipoplavno zaščito pri nas. Bellier je odgovoril, da bo nove rešitve, ki

upočasnujejo vodo, nekoč treba uvesti. »Če ne zdaj, ko se to ureja na novo, jih bo gotovo treba uvesti čez pet, deset ali pa 20 let. V Franciji popravljajam ureditve, ki so jih kolegi v isti družbi načrtovali pred 30 leti,« je opozoril.

Priporočljivo je preveriti različne scenarije

Če je cilj zmanjšati poplavno tveganje v naseljih, je treba upočasniti vodo več kilometrov gorvodno, ne pa urejati en zadrževalnik in graditi višje nasipe, saj vedno znova ugotavljamo, da je nasip vendarle bil prenzek. Strokovnjaki so zato predlagali primerjavo več scenarijev, od neukrepanja do tehničnih rešitev, obnove rečne struge, ponovne povezave s poplavno ravnico, spremembe rabe zemljišč in odkupa ali nadomestil za najbolj izpostavljena zemljišča. Šele primerjava stroškov, prednosti in tveganj bi omogočila odločitev, katera rešitev je najbolj smiselna.

Pri tem pa bi bilo treba upoštevati hidravlične, ekološke, kmetijske, gospodarske in družbene vidike. V razpravo bi morali biti vključeni inženirji, kmetje, lokalni prebivalci, občina, naravovarstveniki in drugi. Hidravlični modeli pogosto obravnavajo predvsem vodo, ne pa tudi sedimenta, lesa, kamenja, porušeni zidovi in drugih naplavin, ki jih prinesejo hude poplave.

Prav tako je pomembna hitrost toka. Če je voda speljana v ozek, poglubljen kanal, se lahko njena hitrost poveča. Energija se nato sprosti nižje, pogosto prav v urbanih območjih. Strokovnjaki zato opozarjajo, da rešitev ni le v zadrževanju vode, temveč predvsem v upočasnjevanju toka. Vodo bi bilo treba zadrževati, jo razpršiti po poplavni ravnici in ji omogočiti, da se varno razlije tam, kjer ne povzroči večje škode.

Izboljšanje rodovitnosti tal

Poplavna raba prostora ni nujno v nasprotju s kmetijstvom. Mogoče so drugačne oblike kmetovanja, na primer ekstenzivnejša raba, pašništvo ali druge oblike, ki so bolj prilagojene občasnemu poplavljanju. Če se poplavna voda razlije po širšem območju, je škoda na kvadratni meter manjša. Namesto metra vode na majhnem območju je je lahko na širši poplavni ravnici le nekaj centimetrov, kar je za nekatere kulture in rabe sprejemljivejše. Obenem poplave prinašajo usidlene in hranila, ki lahko dolgoročno izboljšajo rodovitnost tal.

Če se poplavna voda razlije po širšem območju, je škoda na kvadratni meter manjša.

Pomembna je tudi podtalnica. Če je poplavna ravnica hidrološko povezana s podtalnico, model, ki tega ne upošteva, ne more pokazati celotne slike. To je zlasti pomembno pri dolgotrajnih padavinah, ko se podtalnica dviguje in zadrževalniki hitro izgubijo razpoložljivo prostornino. Posebej pa so opozorili, da se razprava pogosto osredotoča na poplave, premalo pa na suše. Če vodo iz prostora čim hitreje odvajamo, se kasneje soočimo s pomanjkanjem vode, nižjo podtalnico in večjo ranljivostjo kmetijstva. Poplavna varnost in odpornost proti suši sta zato povezani vprašanja, ne ločeni temi.

Ljudem bi bilo treba jasno pokazati, kakšne so možnosti: ali se voda občasno razlije po kmetijskih zemljiščih ali pa se tveganje prenese na naselja. Presežka vode med ekstremnim dogodkom ni mogoče kar odstraniti, usmeriti ga je treba tja, kjer bo povzročil najmanj škode. »Če poplav ne želimo v urbanih območjih in jih ne dovolimo niti na poplavni ravnici, kam naj gre voda?« sprašuje De Becker.

Manjše zajezitve in dvig vode

Več rečnih tokov bi zagotovili z manjšo zajezitvijo vode nad mestom. Za to bi lahko v nadaljevanju poskrbeli tudi bobri, za katere je Urška Koce menila, da se bodo že

priselili, če bodo razmere ugodne zanje. Napetosti med občino, projektanti in prebivalci pa se medtem krepijo. Nekateri nasprotujejo ukrepom, zlasti morebitnim posegom v zemljišča. Kadar pristojni nastopijo z grožnjo razlastitve, namesto da bi odprli razpravo o možnostih, odškodninah in skupnih koristih, se ne more zgoditi nič drugega kot konflikt.

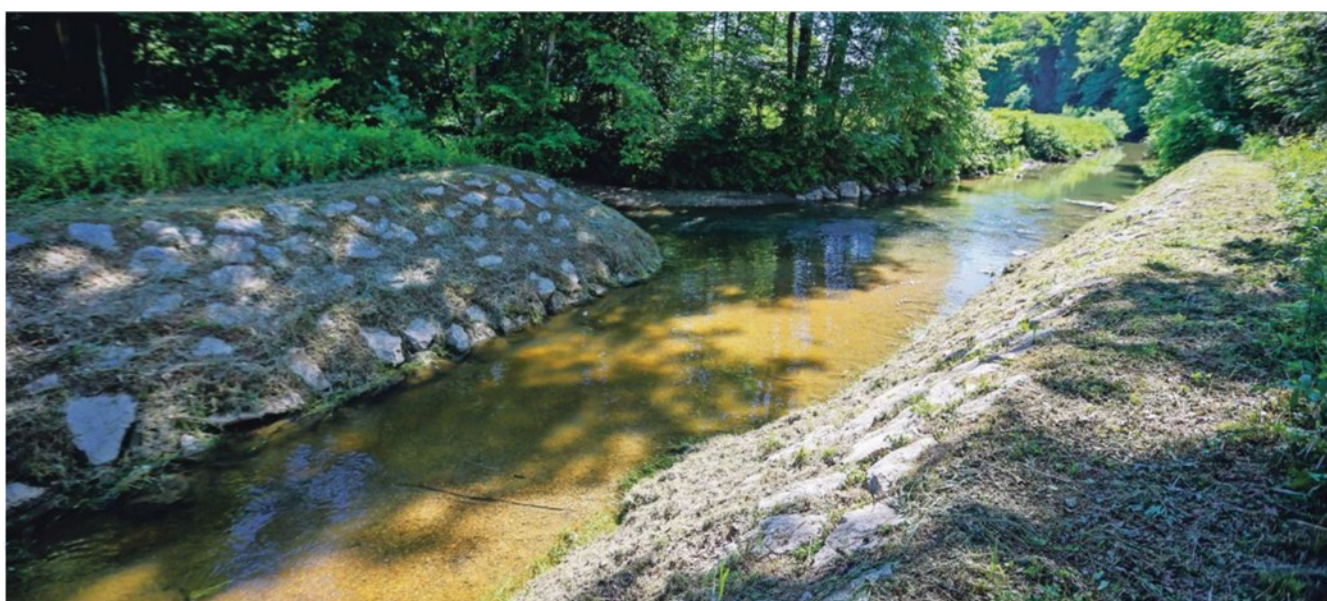
Pri ogledu Pšate in razbremenilnega kanala Moste so sogovorniki ugotavljali, da je bil del poplavnega problema ustvarjen s preteklimi posegi v reko. Poudarjajo, da Pšate in njenega poplavnega območja doslej nihče ni zares obravnaval kot celote. Prav to naj bi bil eden od ključnih ciljev prihodnjega načrtovanja: območje je treba razumeti kot enoten vodni, prostorski in družbeni sistem, ne kot skupek ločenih tehničnih problemov. Ena od možnosti, ki jih omenjajo, je ponovna uporaba stare struge Pšate, ki je redno poplavljala.

Kanali vodijo presežke vode drugam

Na terenu so strokovnjaki ugotovili, da so današnji kanali razmeroma gladki in očiščeni. Večje kamenje, podrtla drevesa in druge ovire pravihila odstranjujejo, ker je cilj ohraniti stalen pretok brez ovir. To kaže prevladujočo vodnogospodar-

ska prakso: voda naj čim hitreje odteče. A prav takšna logika je po njihovi oceni del problema. Če se reki odvzamejo naravne ovire in stik s poplavno ravnico, voda teče hitreje. S tem se tveganje ne odpravi, temveč se prenese dolvodno, pogosto proti naseljem.

Zato poudarjajo, da cilj ne bi smel biti samo shranjevanje vode na eni točki, ki pogosto ne zadošča več. Ključno je upočasniti tok v celotnem porečju. Vodo je treba razporediti po prostoru, jo zadržati in preprečiti, da bi se z veliko hitrostjo stekala proti urbanih območjem. Namesto dodajanja novih rešitev na stare posege zagovarjajo vrnitev k osnovnim vprašanjem. Ali je obstoječi sistem sploh pravilno zastavljen? Ali je smiselno poplave za vsako ceno preprečevati na območju, ki je bilo zgodovinsko poplavno? Ali bi bilo varneje, ceneje in dolgoročno učinkoviteje prilagoditi rabo prostora? Pri tem poudarjajo, da ima Slovenija na številnih območjih še prostor, ki ga mnoge druge evropske države nimajo več. Prav zato bi bilo po njihovem mnenju smiselno ukrepati prej, preden se napake iz preteklosti utrdijo z novo infrastrukturo. Reka bi lahko na izbranih odsekih dobila več prostora, ob njej pa bi bilo mogoče urediti poti, izobraževalne vsebine in rekreacijske površine.

Pšato, v katero priteče še odtočni kanal Moste, pred Mengšem v vtočnem objektu razdelijo na Pšato, ki teče skozi mesto, in razbremenilni kanal. FOTOGRAFIJI JOŽE SUHADOLNIK

Naslov: "Osvobojen rasizma in predsodkov, človeški duh lahko doseže čudeže"

Avtor: Eva Brajkovič

Rubrika/Oddaja: SLOVENIJA IN SVET

Žanr: POROČILO

Površina/Trajanje: 529,17

Naklada: 21.000,00

Gesla: ARHITEKTURA, ARHITEKT, URBANIZEM

KOPER • "Načrt za Gazo" arhitekta Antoina Raffoula ni le načrt ponovne izgradnje, temveč načrt upanja

"Osvobojen rasizma in predsodkov, človeški duh lahko doseže čudeže"

Palestinsko-britanski arhitekt Antoine Raffoul je v Kopru predstavil vizijo povojne Gaze, ki temelji na obnovi skupnosti, kulturne dediščine in pravice do vrnitve. Njegov načrt združuje urbanizem, zgodovinski spomin in politično vizijo ene skupne države za vse prebivalce Palestine.

• EVA BRAJKOVIČ

"Moja vizija ni zgolj obnova betonske zmešnjave, ki je nastala po desetletjih blokade. Niti ni replika kolonialne riviere ali kopija Dubaja. To bi bilo prelahko, preveč vulgarno in v resnici oblika genocida v obratni smeri," je na Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem poudaril 85-letni palestinsko-britanski arhitekt Antoine Raffoul. Predavanje je potekalo v okviru niza dogodkov ob obletnici nakbe, palestinskega eksodusa leta 1948, ki ga je Raffoul doživel kot sedemletni deček. S svojo družino je moral zapustiti Haifo, v domovino pa se nikoli ni mogel vrniti. Diplomiral je iz arhitekture na Univerzi Illinois, deloval v New Yorku in Londonu, že desetletja pa se posveča ohranjanju palestinske kulturne dediščine in pravice do vrnitve beguncev.

Od zgodovine do vizije prihodnosti

Večji del predavanja je Raffoul namenil zgodovinskemu okvi-

ru Palestine in Gaze. S pomočjo zemljevidov, arhivskih virov in demografskih podatkov je prikazal, kako je bila Gaza skozi tisočletja vpeta v pomembne trgovske poti med Egiptom, Levantom in Azijo ter kako se je postopoma oblikoval konflikt, ki je pripeljal do današnje katastrofe.

Osrednje sporočilo arhitektovega predavanja pa ni bilo zgodovinsko, temveč razvojno. Raffoul je predstavil svoj načrt za Gazo, ki temelji na ponovni izgradnji spomina in je oblikovan kot celovita konservatorska in urbanistična strategija za obdobje po vojni. Po njegovem mnenju obnova ne sme pomeniti zgolj gradnje novih stavb, temveč predvsem oživitev družbenega tkiva, kulturne krajine in zgodovinskega spomina. "Ne pripravljam načrta za 2,2 milijona ljudi, ki so bili žrtve okupacije. Obnavljam ga za vse prebivalce Gaze," poudarja Raffoul.

Vrnitev ljudi pred vrnitvijo betona

Načrt temelji na ideji ene države Palestine, v kateri bi skupaj

živeli muslimani, kristjani in Judje. "Nobena dosedanja rešitev se ni obnesla, saj sionistična ideologija teži k etničnemu čiščenju Palestine. V nasprotju s tem jaz sionistom, ki so ukradli mojo zemljo, ponujam možnost, da na njej ostanejo z nami v skupni državi. Če oni razglašajo eno državo samo za Jude, jaz razglašam eno državo za vse," je jasen Raffoul. Predpogoj za obnovo pa je uveljavitev mednarodnega prava, odprava fizičnih ločnic ter vrnitev palestinskih beguncev v kraje, od koder so bili izgnani.

Pri tem se Raffoul opira na dolgoletne raziskave palestinskega zgodovinarja in kartografa Salmana Abu Sitte. Oba zagovarjata stališče, da je na območju zgodovinske Palestine dovolj prostora za vrnitev beguncev brez razseljevanja današnjih prebivalcev. Na tej podlagi že desetletje vodita mednarodni natečaj za obnovo uničenih palestinskih vasi, v katerem sodelujejo študenti arhitekture iz Palestine in arabskega sveta.

Raffoulov načrt tako ni zasnovan kot projekt za ruševine, ampak za ljudi. Za razliko od številnih razprav o Gazi, ki Palestince prikazujejo predvsem kot humanitarni problem ali geopolitični objekt, Raffoul vztraja pri njihovi pravici, da sami načrtujejo svojo prihodnost.

38-letni Ala Jouda je začasno bivališče za svojo družino postavil kar na ruševinah doma uničenega med izraelskimi zračnimi napadi, a tovrstne rešitve so seveda zgolj začasne.

Serija dogodkov ob obletnici nakbe

Predavanje Antoina Raffoula je potekalo v okviru niza dogodkov "Svobodna Palestina, serija dogodkov ob obletnici nakbe" v organizaciji Gibanja za pravice Palestincev, društva Divja misel, Muzeja za [arhitekturo](#) in oblikovanje in v sodelovanju s tržaško urbanistično organizacijo Kallipolis. Glavni organizator dogodka je bila Unesco katedra za interpretacijo in izobraževanje za spodbujanje celostnih pristopov k dediščini na Fakulteti za humanistične študije UP, katere sonosilka je dr. **Neža Čebtron Lipovec**. Daljši intervju z Antoinom Raffoulom si boste lahko prebrali v jutrišnjem 7. valu.

Zelena obala spomina

Predstavljena zasnova Gaze predvideva obnovo zgodovinskih prometnih povezav, železnice in pristanišč ter ponovno vključitev območja v širši palestinski prostor. Posebno mesto namenja zaščiti naravne dediščine, med drugim mokrišču Wadi Gaza, ter obnovi pomembnih kulturnih spomenikov, kot sta samostan sv. Hilariona in starodavno pristanišče Anthedon.

Najizrazitejši del načrta zadeva obalo. Namesto turističnih kompleksov predvideva obsežen zeleni pas spominskih

parkov, javnih površin in kulturnih vsebin. "Obala mora ostati dostopna vsem prebivalcem," poudarja. V osrednjem delu Gaze načrtuje velik podzemni spominski muzej, posvečen zgodovini in žrtvam območja, nad njim pa simbolni "Stolp svetlobe", ki bi povezoval sever in jug zgodovinske Palestine.

Pravica do prihodnosti

Čeprav je njegova vizija izrazito politična in za mnoge utopična, jo Raffoul predstavlja predvsem kot odgovor na logiko uničenja, ki Palestincem

pogosto odreja celo možnost zamišljanja prihodnosti. Predavanje v Kopru zato ni bilo le predstavitev urbanističnega načrta, temveč poziv k ohranjanju zgodovinskega spomina in človeškega dostojanstva.

"Prva oblika smrti je uničenje. Druga je pozaba. Mi Palestinci zavračamo to drugo smrt," je bil Raffoul odločen, kljub solzam v očeh, ob spomenu na mlado [arhitektko](#) Maho Jamal Mansour iz Gaze, ki je bila ubita v izraelskem bombardiranju leta 2023.

Prav v tem je bilo osrednje sporočilo večera: prebivalci Gaze niso le žrtve vojne, interesov velikih sil ali boja za ozemlje in vire. So skupnost z zgodovino, znanjem in lastno predstavo o prihodnosti. "Osvojen rasizma in predsodkov, človeški duh lahko doseže čudeže," opominja Raffoul. Njegov načrt zato ni predvsem načrt gradnje, temveč tudi načrt upanja – dokaz, da si Palestinci tudi sredi uničenja še vedno prizadevajo misliti svet po vojni. •

Antoine Raffoul
arhitekt in aktivist

“Nobena dosedanja rešitev se ni obnesla, saj sionistična ideologija teži k etničnemu čiščenju Palestine. V nasprotju s tem jaz sionistom, ki so ukradli mojo zemljo, ponujam možnost, da na njej ostanejo z nami v skupni državi. Če oni razglašajo eno državo samo za Jude, jaz razglašam eno državo za vse.”

28. 05. 2026 Večer

Stran/Termin: 3

Naslov: Pomenljivo je, česa v pogodbi ni

Avtor: Petra Vidali

Rubrika/Oddaja: V ŽARIŠČU

Žanr: POROČILO

Površina/Trajanje: 515,35

Naklada: 17.789,00

Gesla: ARHITEKTURA, ARHITEKT

KULTURA

Pomenljivo je, česa v pogodbi ni

Koalicija bo najprej uredila medije, na prvih mestih sta zakona o RTV in o medijih, takoj ob njihju pa ponovna vzpostavitev Muzeja slovenske osamosvojitve. Mladi bodo dobili kulturni bon

Petra Vidali

Ministrstvo za kulturo je tudi ministrstvo za medije in v času vlad Janeza Janše se tega posebej zavedamo. Tudi na eni strani, ki jo koalicijska pogodba namenja kulturi, so mediji na izpostavljenih mestih. Napovedani so "noveliranje Zakona o RTV z namenom oblikovanja sodobnega, profesionalnega in nepristranskega javnega zavoda", "revizija transparentnosti lastništva medijev in učinkovito sankcioniranje kršiteljev" in "prenova zakona o medijih z namenom zagotavljanja svobode izražanja državljanov".

Vlada bo celovito prenovila še en zakon, ki ga je prenavljala že odhajajoča vlada, Zakon o uresničevanju javnega interesa za kulturo, povsem na novo pa bo zastavila zakonodajo na področju slovenskega jezika, tako da se bo "slovenski jezik opredelil kot identitetno jedro slovenske kulture". Javne zavode bodo infrastrukturno prenovili "za njihovo opolnomočenje kot nosilcev kulture na celotni vertikali slovenske kulturne politike". Ni znano, ali so imeli ob tem posebej v mislih ljubljansko Dramo in NUK.

Nasploh pa bodo namenili "več denarja za kulturne vsebine in manj za birokratizacijo v kulturi". Nekaterih področij kulture in umetnosti oziroma nekaterih posebnih resorjev ministrstva za kulturo, na primer kulturne dediščine, sploh ne omenjajo. **Arhitekturi** napovejo Nacionalno strategijo **arhitekture**, za avdiovizualno ustvarjanje pa "okrepitev financiranja z uvedbo izvenproračunskih virov". To je tudi edina omemba povečanja sredstev. Pogodba ne obljublja povečanja proračunskega deleža za kulturo.

Polona Torkar:
"Razgradnji pravic v imenu ali z jezikom učinkovitosti bomo nasprotovali."

Na koncu poglavja napovedo še pilotno uvedbo kulturnega bona za 18-letnike za spodbujanje obiska kulturnih prireditev in nakupa knjig. Ukrep se

Druga junija 2022 je Vasko Simoniti predal posle Aste Vrečko.
Foto: Ziga Žvulović Jr.

zgleduje po Franciji in Nemčiji - vendar pa tam bon zaradi nedoseženih ciljev ukinjajo oziroma zmanjšujejo njegovo vrednost.

Vsekakor pa je to tisti del koalicijske pogodbe, v katerem je pomenljivo predvsem to, kar manjka: ministrstvo za kulturo pod vodstvom **Aste Vrečko** je posebno pozornost, sistemsko podporo in sredstva namenilo samostojnim delavcem v kulturi in nevladnim organizacijam na področju kulture. Ne prvih ne drugih v novi koalicijski pogodbi dobesedno ne omenijo.

Generalni direktor Cankarjevega doma **Jure Novak** pravi, da se na podlagi poglavja v koalicijski pogodbi težko konkretnije opredeli, "ker gre za zelo načelne in široke smernice, ki jih je možno interpretirati in izvajati v mnogo smeri. Za kakršnekoli komentarje bi moral videti konkretne rešitve oziroma predloge rešitev posameznih izpostavljenih točk." Enako misli direktor Narodnega doma Maribor **Vladimir Rukavina**, ki dodaja, do bo treba na karkoli konkretnnejšega počakati vsaj na zaslisanje kandidatke/kandidata za ministrico/ministra.

Polona Torkar, vodja strokovne pisarne Asociacije, društva nevladnih organizacij in posameznikov na področju kulture, je odgovorila: "Koalicijska pogodba vsebuje nekatere ukrepe, ki so nedvomno smiselni, na primer sprejetje Strategije za **arhitekturo**, uvedba bona za kulturo in večji poudarek na internacionalizaciji, v splošnem pa so določbe presplošne, da bi jih lahko komentirali ali realno ocenili njihovo skladnost s programskimi usmeritvami Asociacije. Kakršnekoli ocene bi bile zato v resnici preuranjene. Koalicijska pogodba na primer vsebuje točko, ki govori o celoviti prenovi Zakona o uresničevanju javnega

interesa za kulturo. V društvu menimo, da zakon zagotovo potrebuje dodatne izboljšave in kulturni model premislek, a obenem je treba poudariti, da sta bila na primer v zadnjem mandatu uvedena karierna dinamika in drsni cenzus dolgo pričakovana in za položaj samostojnih delavk in delavcev izjemno pozitivna ter ju gre ohraniti in krepiti. V tej luči je tako na primer koalicijska napoved finančne sheme, ki daje več poudarka vsebinam in manj birokraciji, lahko dobrodošla, če to pomeni manj nepotrebnih administrativnih postopkov, kar zagovarjamo, in ne tudi rezanja podpornih in zaščitnih mehanizmov, ki se jih za birokracijo lahko označi, kot so strokovne službe, podporno osebje in okolje, produkcija, pravna podpora, razvoj občinstev, delovni pogoji ali celo socialni mehanizmi za samostojne delavce v kulturi. Razgradnji pravic v imenu ali z jezikom učinkovitosti bomo nasprotovali, a dokler ne vemo, kakšne točno bodo spremembe, jih težko komentiramo.

Dodajamo, da v društvu skrbno spremljamo dogajanje v zvezi z interventnim zakonom za razvoj Slovenije, ki ga je sprejela bodoča koalicija. Zmanjšanje financiranja socialnih blagajn pomeni manj varnosti (v zdravju in v starosti) za delavce in delavce, tudi v kulturi."

Ocena: Pod pričakovanji

Od koalicije, ki je toliko energije namenila rušenju dela ministrice Aste Vrečko - referendum o Zakonu o dodatku k pokojnini za izjemne dosežke na področju umetnosti je bil brez dvoma vrhunec teh aktivnosti -, bi pričakovali bolj temeljit, sistematičen in poglobljen načrt kulturne politike. Z izjemo pričakovanega odprtja fronte z mediji in ponovne vzpostavitve Muzeja slovenske osamosvojitve so postavke v poglavju Kultura bolj nametane alinee. Na dveh mestih se ponovi želja po enotni podatkovni platformi v kulturi (eKultura). Kulturni bon za 18-letnike brez sistematične kulturne vzgoje se zdi populistična poteza s kratkoročnim učinkom.